

Προσεγγίζοντας την κορυφή Τζίβερι

Το Τζίβερι (1.560μ), άγνωστη σε πολλούς κορυφή του Ελικώνα, μοναχική ατενίζει τον Κορινθιακό κόλπο. Ήταν εκεί όπου ο Σύλλογος μας πραγματοποίησε μονοήμερη πορεία στις 20 Απριλίου 2024.

Ξεκινήσαμε από το οροπέδιο της Αρβανίτσας που την εποχή αυτή καταπράσινο και

πανέμορφο ελκύει πολλούς επισκέπτες καθόσον η πρόσβαση από το χωριό Κυριάκι ή Αγία Άννα γίνεται εύκολα με ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Η πορεία αρχικά με νότια κατεύθυνση, ακολούθησε το χωμάτινο δρόμο τον οποίο και άφησε για να ανεβούμε έτσι, χωρίς σήμανση απότομη ανηφόρα, να συναντήσει πάλι το χωματόδρομο και να φτάσει σε διάσελο (τοποθεσία Σταυρός) απ' όπου η θέα στον Κορινθιακό κόλπο είναι εντυπωσιακή. Ακολουθούμε πολύ παλιά, αραιή σήμανση μέσα σε πυκνό ελατόδασος. Στη συνέχεια, με προσοχή αναγκαζόμαστε να κατηφορίσουμε και να βρεθούμε στους πρόποδες του βουνού Τζίβερι όπου και χαιρόμαστε την ομορφιά της ολοπράσινης, στενής κοιλάδας. Η απομονωμένη αυτή κοιλάδα τόσο πολύ ενθουσίασε τους φοιτητές μας που σκεφτόμαστε μία, στο μέλλον, διανυκτέρευση εκεί για να νιώσουμε την κρυφή ομορφιά της.

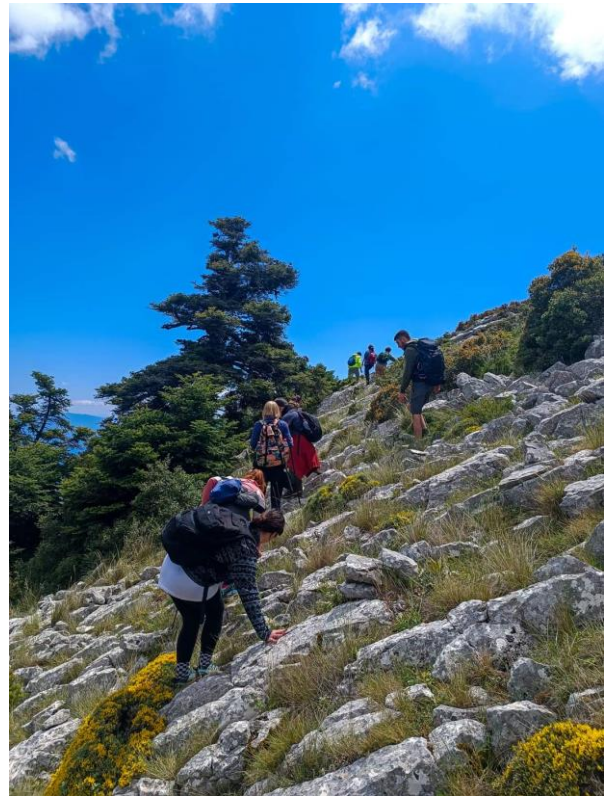

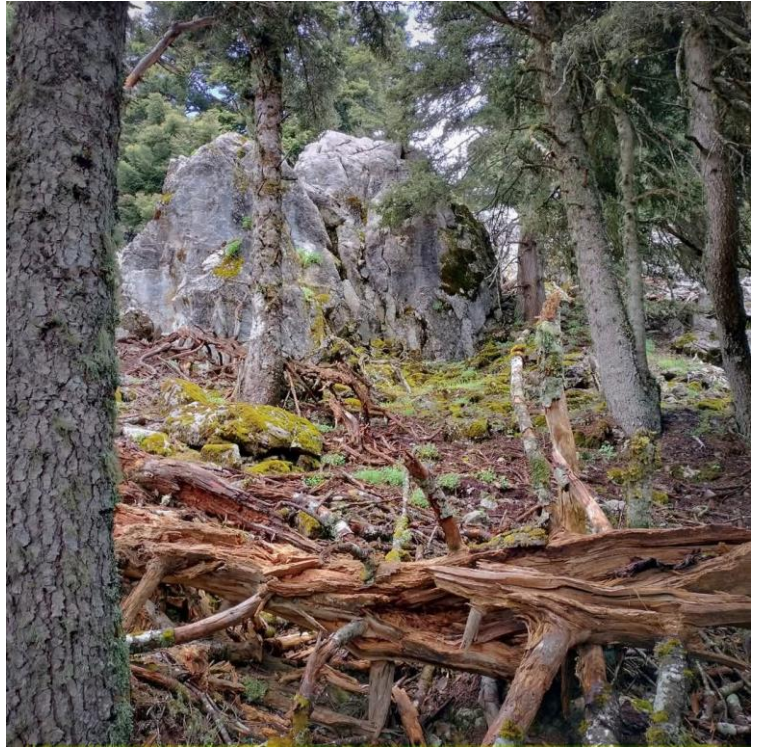

Ακολουθεί ανηφορική πλέον πορεία προς την κορυφή την οποία και πλησιάσαμε. Χρειάστηκε όμως να επιστρέψουμε καθόσον ο χρόνος δεν επέτρεπε την τελική ανάβαση. Απολαύσαμε για μια φορά ακόμη τη θέα προς τον Κορινθιακό κόλπο: Γεράνεια όρη, Αλκυονίδες νήσοι, τα χωριά Σαράντη και Αλυκή, το Κορομπίλι, το όρος Κυλλήνη (Ζήρεια) της Πελοποννήσου, την περίφημη παραλία της Ζέλιτσας (Ζάλτσας), όπου εκεί κοντά υπάρχει η αρχαία Φωκική πόλη Βούλις. Τα δύο τελευταία άγνωστα στους περισσότερους μέρη, στο πλαίσιο εκδρομής περιήγησης σε αρχαιολογικούς χώρους θα μπορούσαμε ως Σύλλογος να επισκεφτούμε στο μέλλον.

Και όλες οι ωραίες σκέψεις εδώ τελειώνουν εάν πρέπει να αναφέρουμε το οικτρό θέαμα που αναγκαστήκαμε να αντικρύσουμε κατά την επιστροφή μας από άλλο μέρος τη φορά αυτή. Στην περιοχή συντελείται ένα πραγματικό έγκλημα εις βάρος του φυσικού τοπίου καθώς βαρέα μηχανήματα κατασκευάζουν δρόμους σε αυτές τις απότομες πλαγιές με τα αιωνόβια έλατα, σπάζοντας βράχια κομμάτια στα πρηνή προκειμένου να περάσουν από εκεί τα πτερύγια των ανεμογεννητριών, που σαν να μην έφταναν εκείνες που ήδη υπάρχουν προς την κορυφή Παλιοβούνα του Ελικώνα, πρέπει κι άλλες, πολλές άλλες να τοποθετηθούν.

Στην πανέμορφη αυτή περιοχή, κυριολεκτικά αυτό που λέμε «τοπιοφαγία» συντελείται όπως και σε άλλα μέρη της ορεινής χώρας. Ας αναλογιστεί κανείς πέραν των άλλων την αναλογία κόστους-οφέλους με την τεράστια ανάλωση και του φυσικού-πολιτισμικού περιβάλλοντος.

Η επιστροφή στην Αρβανίτσα έγινε μέσω του υπάρχοντος παλαιού χωμάτινου δρόμου.

Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα όταν γυρίσαμε στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο με την σκέψη όμως, σε πολλούς από εμάς, σε εκείνη την πανέμορφη, στενή, ολοπράσινη, μοναχική κι απόκρυφη κοιλάδα που το δίχως άλλο θα επισκεφτούμε ξανά.

Επιμέλεια κειμένου

Νικόλαος Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής Γ.Π.Α.

Ελένη Πάνου, Ε.ΔΙ.Π. Γ.Π.Α.

Οι φωτογραφίες επιλέχθηκαν μεταξύ πολλών που αποτυπώθηκαν από τα συμμετέχοντα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου: Αγγελιουδάκης Θοδωρής, Αρμάογλου Άρης, Βασιλόπουλος Γρηγόρης, Ζαφειρόπουλος Φώτης, Καραμούντζου Ελευθερία, Κικιώνης Κωνσταντίνος, Πάνου Λένα, Φιορεντζή Κρυσταλλένια.